ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ (Λουκ. δ΄ 16-22)
1 Σεπτεμβρίου 2019

Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἀναφέρεται στὴν ἐρμηνεία ποὺ ἔδωσε ὁ Χριστός, μπροστὰ στοὺς ἔκπληκτους Ἰουδαίους τῆς Συναγωγῆς τῆς Ναζαρέτ, ὅπου βρέθηκε, ὅταν μὲ ἁπλὸ καὶ φυσικὸ τρόπο μετὰ τὴν ἀνάγνωση τῆς προφητείας τοῦ Ἡσαΐα, εἶπε «Σήμερα ἐκπληρώνεται ἡ προφητεία ποὺ μόλις ἀκούσατε».

Ἀποκάλυψε ὅτι ὁ Ἴδιος εἶναι ὁ κεχρισμένος μὲ Πνεῦμα Θεοῦ ἀναμενόμενος Μεσσίας. Ὁμολόγησε ὅτι εἶναι Αὐτός, στὸν Ὁποῖο ἐνυπάρχει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι ἦλθε νὰ προσφέρει τὴν ἐπίγεια ζωή Του στὴν πραγμάτωση τοῦ σχεδίου τῆς θείας φιλανθρωπίας. Ὁ Χριστὸς ποὺ ἦλθε στὴ γῆ γιὰ νὰ φέρει τὸ μήνυμα τῆς σωτηρίας καὶ τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ Βασιλεία ποὺ ἐπαγγέλλεται ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι κοσμική. Δὲν εἶναι βασιλεία ποὺ θὰ ἀποκαταστήσει τὰ ἀνθρώπινα βασίλεια συντρίβοντας ἀντίπαλα ἔθνη καὶ ἀσεβεῖς βασιλεῖς. Δὲν εἶναι βασιλεία ποὺ ἐξουσιάζει καὶ στηρίζει προνομιούχους λαούς.

Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποία γνωστοποιεῖ ὁ Χριστὸς στὴ Συναγωγή, ἔχει ὡς κέντρο της τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ μήνυμά της ἀπευθύνεται στοὺς πτωχούς, στούς μικρούς καὶ στοὺς ταπεινοὺς αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Σ’ αὐτοὺς ποὺ νοιώθουν τὴν ὕπαρξή τους ἀσήμαντη μπροστὰ στὸ Θεό. Ἔχει ὡς σκοπό της τήν κατάργηση τῆς αἰχμαλωσίας τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας, ἐπειδὴ αὐτὴ δὲν ἀφήνει τὸν ἄνθρωπο νὰ βρεῖ τὸν αἰώνιο προορισμό του καταδικάζοντάς τον σὲ ψυχικὴ καὶ σωματικὴ φθορά.

Αὐτὴ τὴν ἀνθρωποκτόνο κατάσταση τῆς ἁμαρτίας ἔρχεται νὰ ἀναιρέσει ὁ Χριστὸς μὲ τὴν Ἀνάστασή Του. Μέχρι ὅμως νὰ ὁδηγηθεῖ στὸ Πάθος καὶ στὴν Ἀνάστασή Του, θὰ χαρίσει φῶς στοὺς τυφλούς. Φυσικὸ φῶς στοὺς σωματικὰ τυφλούς καὶ ἀποκαλυπτικό στοὺς πνευματικὰ τυφλούς. Προϋπόθεση γιὰ τὴν ἀνάβλεψη ὅλων εἶναι ἡ ἀγνότητα τῆς καρδιᾶς, ἡ πίστη καὶ ἡ ἀποδοχὴ τῶν λόγων Του, ἐνῶ ἡ σκληροκαρδία στοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ δυσπιστία στὸ Πρόσωπο τοῦ Κυρίου, θὰ κρατοῦν πάντα σφραγισμένη τὴν πόρτα τους στὸ φῶς.

Ὁ τραυματισμένος ἀπὸ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ἀμαυρώθηκε τὸ «κατ’ εἰκόνα» καὶ σκοτίστηκε ἡ διάνοια, δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ

φτάσει μόνος του στὴ σωτηρία. Γιαυτὸ ὁ Χριστὸς φέρνει τὸ σωτήριο μήνυμά Του, ποὺ ἀναιρεῖ τὴν φαρισαϊκὴ τήρηση τοῦ γράμματος τοῦ Νόμου, ὅπως γινόταν μέχρι τότε, καὶ καλλιεργεῖ τὴν οὐσιαστικὴ πνευματικὴ ἀνακαίνιση μὲ θυσιαστικὴ διάθεση καὶ τήρηση τοῦ θελήματός Του.

Ἡ ἄφεση τὴν ὁποία ἐπαγγέλλεται ὁ Χριστὸς προϋποθέτει τὴν μεταστροφή τοῦ νοῦ καὶ τῶν πράξεων τοῦ ἀνθρώπου καὶ χαρίζεται ὡς δῶρο, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾶ τὸν Θεὸ «ἐξ ὅλης τῆς καρδίας του καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς του, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος του καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας του καὶ τὸν πλησίον του ὡς σεαυτόν» (Λουκ. ι, 27).

Ἡ Θυσιαστικὴ πράξη τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ Σταυρὸς τοῦ μαρτυρίου Του ποὺ γίνεται λύτρο γιά ὅλους καὶ χαρίζει τὴν λύτρωση καὶ τὴν ἀποκατάσταση στὴν πρότερη κατάσταση ποὺ εἶχε ὁ ἄνθρωπος μέσα στὸν Παράδεισο τῆς τρυφῆς, στὸν ὁποῖο πλάστηκε γιὰ νὰ ζεῖ.

Αὐτὰ ἀδελφοί μου δὲν θὰ γίνουν ὡς ἀστραπή, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ. Ὁ Χριστὸς δὲν ἦλθε νὰ καταδικάσει τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως, ἀλλὰ νὰ τὸν λυτρώσει κατὰ τὸν ἀψευδῆ λόγο Του «οὐ γὰρ ἦλθον ἵνα κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλ’ ἵνα σώσω τὸν κόσμον» (Ἰωάν. ια΄ 47).

Ἐγκαινιάζει «ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν», δηλαδὴ μία περίοδο χάρι-τος καὶ μετανοίας, περιμένοντας τὴν ἐλεύθερη ἀνταπόκριση τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον τόσον «ἠγάπησεν ὁ Θεός, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μή ἀπόληται ἀλλ’ ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. γ, 16).

Ἄς ἀνταποκριθοῦμε μὲ τέτοιες προσπάθειες στὴ νέα ἐκκλησιαστικὴ χρονιά.